

Hồi 37

Thiết Phiến Thuật

Quân Tùng còn chưa thốt dứt lời thì đập vào mắt y là một đạo sĩ tuổi chỉ xấp xỉ ba mươi, tay ôm ngực, xiêu vẹo cố bước, rồi như chẳng còn sức, y đổ kềnh xuống ngay dưới chân Quân Tùng.

Mặc dù bị thương khá trầm trọng nhưng đạo sĩ Võ Đang vẫn gượng thều thào nói:

- Hạ công tử. Nhờ người báo với Chưởng Môn Võ Đang... Hoàng Nhan Cương... Lục Tồn Sanh...

Y chỉ nói bấy nhiêu rồi lật ngang bất tỉnh.

Quân Tùng hốt hoảng đỡ đầu người đó lên:

- Hê... đạo trưởng muốn nói gì ?

Y vỗ vỗ vào mặt người đó.

Quân Bình bước đến:

- Dương đệ để cho huynh.

Quân Bình dựng người kia ngồi kiết đà rồi dùng Tiên Thiên Khí Công truyền qua cho gã. Nhận luồng Tiên Thiên Khí Công của Hạ Quân Bình, đạo sĩ thoát rừng mình rồi ới luôn một bùm máu bầm.

Quân Bình thu hồi nguyên khí rồi bế xốc người đó lên, mang đến tràng kỷ. Chàng quay lại nói:

- Tạm thời nhờ Tiên Thiên Khí Công bảo vệ lục phủ ngũ tạng nhưng còn phải chờ thời gian hồi phục thì đạo sĩ này mới có thể tỉnh được.

Quân Tùng hỏi:

- Đại ca. Sao đạo sĩ lại bị thương quá nặng như vậy mà còn mò được đến đây nữa ?

Thiên Cơ nhìn Quân Bình:

- Hạ huynh biết người này ?

Quân Bình gật đầu:

- Người này chính là một trong tam tuyệt kỳ tài của Võ Đang. Tục danh của y là Thiếu Khinh Luân.

Quân Tùng nhú mày:

- Y có nói đến hai người là Hoàng Nhan Cương và Lục Tồn Sanh. Hai người đó là ai ? Sao y bất tỉnh mà vẫn nhớ đến hai người đó chứ ?

Quân Tùng chắc lưỡi:

- Xem chừng y phải có tình có nghĩa với họ. Nếu y nhắc đến tên hai người đó thì đích thị là hai người đó gặp chuyện gì rồi.

Quân Bình lắc đầu:

- Huynh lại nghĩ khác.

- Thế huynh nghĩ gì ?

- Võ Đang đang gặp kiếp nạn trùng trùng.

Chàng nhìn lại Quân Tùng:

- Dương đệ. Chúng ta phải đến Võ Đang. Nếu Võ Đang bị tiêu diệt thì vận suy của chính nghĩa đã bắt đầu.

- Hạ đại ca ở đây sao lại biết Võ Đang đang gặp kiếp nạn trùng trùng ?

- Huynh đã nhìn sao đêm qua. Cái điều huynh lo đã đến thật rồi.

Quân Bình bấm quẻ:

- Dương đệ. Đệ đi cùng với huynh chứ ?

Quân Tùng gật đầu.

Thiên Cơ xen vào:

- Muội cùng đi với hai người.

Chàng nhìn Thiên Cơ:

- Còn Thiếu Khinh Luân ?

- Các người không phải lo, có ta lo cho y rồi.

Giọng nói ồm ồm phát ra từ cái miệng rộng quá khổ. Mỗi lần thốt ra lời thì nước miếng lại nhều xuống hai bên mép, trông thật là gớm.

Quân Tùng nhìn lão già có khuôn mặt quái gở được tạo bởi cái miệng to quá khổ, kéo dài tới bên tai.

Y nói:

- Lão là ai ?

Chiếc lưng của lão quái như còm xuống bởi cục gù trên lưng. Chính tư thế khòm khòm đó khiến lão không sao giữ được nước miếng nhều xuống mỗi khi lên tiếng:

- Tiểu tử hỏi lão phu à. Thế thì nghe đây. Lão phu chính là Đà Nhân Bất Di Mạng.

Quân Tùng khoát tay:

- Ta không biết lão.
- Tất nhiên, tiểu tử không biết lão phu nhưng lão phu thì lại biết rành về người.

Quân Tùng hất mặt:

- Lão biết thiếu gia ư ? Vậy thiếu gia là ai ?

Đà Nhân Bất Di Mạng cười khẩy rồi nói:

- Lão phu tìm tiểu tử thì tất phải biết người là ai chứ.

Quân Tùng cười mỉm:

- Thiếu gia sợ lão lại lằm lằm rồi.
- Làm sao lão phu lằm được. Tiểu tử há chẳng phải là người tiếp nhận Tiên Thiên

Khí Công của lão thần tăng Đại Minh ư ?

- Bỏn thiếu gia biết lão sẽ lằm mà. Lão nghĩ ta là Hạ đại ca phải không ?

Quân Tùng chỉ Quân Bình:

- Lão nhìn xem đây là ai ?

Đà Nhân Bất Di Mạng nheo mày rồi chớp mắt. Lúc mới vào lão không chú ý đến Quân Bình nhưng bây giờ khi nhận ra diện dung của Quân Bình thì lão không khỏi ngây người ngạc nhiên.

Quân Tùng biết ngay lão quá đang ngạc nhiên, liền nói:

- Lão ngạc nhiên lắm phải không ?
- Sao lại có tới hai người giống nhau như vậy được. Thế trong hai người, ai là Hạ Quân Bình ?

Quân Tùng hất mặt:

- Lão tìm Hạ Quân Bình để làm gì ? Lão muốn đoạt pho Thiên Thư Lường Thiên Xích ư ?

Đà Nhân Bất Di Mạng nhún vai. Mỗi lần lão mở niệng thì nước bọt lại nhều xuống hai bên mép. Quân Tùng nhăn mặt khi thấy hai bệt nước đọng hai bên mép lão quá.

- Lão phu đâu cần làm thầy tướng số mà lấy pho thiên thư Lường Thiên Xích gì đó chứ.

Quân Tùng hất mặt:

- Thế lão cần gì ở Hạ đại ca ?
- Lão phu cần chân nguyên thuần dương của Tiểu Thần Toán Tử.
- Chân nguyên thuần dương là cái khí gì ?

- À... người không biết thì lão phu sẽ nói cho người biết. Một khi lão phu thu nạp được chân nguyên thuần dương của Tiểu Thần Toán Tử, đó là Tiên Thiên Khí Công của thần tăng Đại Minh, thì công lực của lão sẽ gia tăng bội phần và lão có thể tụ thành Nhiếp Thần Đại Pháp và Ngọc Thể Bất Hoại.

- Vậy khi mất chân nguyên thuần dương thì Hạ huynh sẽ như thế nào ?

Đà Nhân Bất Di Mạng sụ mặt xuống:

- Y chết như một cây khô chứ sao.

- Hạ huynh chết như một cây khô ư ? Lão ác quá vậy ? Cần chi công phu Nhiếp Thần Đại Pháp và Ngọc Thể Bất Hoại để phải giết người. Lão nay cũng đã già rồi, sống nay chết mai, thế mà cũng ham tranh đoạt võ công. Cho dù lão có thích cái môn công phu Nhiếp Thần Đại Pháp và Ngọc Thể Bất Hoại thì cũng chưa chắc là lấy được Tiên Thiên Khí Công. Lão hãy đi đi.

Đà Nhân Bất Di Mạng trợn mắt:

- Tiểu tử... người đuổi lão phu à ?

- Tất nhiên rồi. Bởi không đuổi lão đi sớm thì đến khi bốn thiếu gia dụng đến chiếc Dương Ma Bửu Kiếp thì lão cũng phải chạy mà thôi.

Quân Tùng cười khẩy:

- Bốn thiếu gia đã đuổi không biết bao nhiêu người rồi đó. Nói cho lão biết để lão suy tính lại.

Quân Tùng khoát tay:

- Lão đi đi.

Đà Nhân Bất Di Mạng hần học nói:

- Tiểu tử chính là Tiểu Thần Toán Tử mà lão phu đang tìm ?

- Lão cho là như vậy thì cũng được.

- Nếu vậy thì lão phu không bỏ qua cơ hội để thu nạp Tiên Thiên Khí Công đâu.

Lão vừa dứt lời liền xê mình tới. Song thủ vươn ra như muốn chộp lấy Dương Quân Tùng.

Quân Tùng tự thị vào chiếc Dương Ma Bửu Kiếp, đâu xem cái chộp của Đà Nhân Bất Di Mạng ra gì. Khi vừa chộp thấy lão quái xuất thủ thì y liền dụng luôn đến tuyệt học của mình. Y vừa vung Dương Ma Bửu Kiếp vừa nói:

- Lão đã muốn thử thì thiếu gia cho lão thử.

Nhưng chính vào lúc Quân Tùng toan phát tác uy lực của Dương Ma Bửu Kiếp thì mới giật mình. Y có cảm giác từ đôi song thủ to bè của lão quái Đà Nhân xuất hiện một

hấp lực quái lạ xoáy tới cuộn cuộn hút lấy chân nguyên trong hữu thủ của mình. Trong lúc đó thì Vi Thiên Cơ lại thét lớn:

- Hấp Tinh Đại Pháp.

Nghe Thiên Cơ nói nhưng Quân Tùng không hiểu Hấp Tinh Đại Pháp là gì.

Chiếc miệng rộng như cá ngao của Đà Nhân Bất Di Mạng mở rộng tạo ra một cái cười quái gở. Thấy Đà Nhân toát miệng cười, đồng thời cảm nhận Dương Ma Bửu Kiếp đang từ từ tuột dần ra khỏi hữu thủ bởi hấp lực quái gở và khí huyết trong nội thể thì liên tục lộn nhào, mắt Quân Tùng ngỡ như nổ đom đóm.

Quân Tùng thét rửa:

- Cái gì kỳ vậy ? Bộ Dương Ma Bửu Kiếp hết linh diệu rồi ư ?

Quân Tùng rửa nhưng trong tâm thì vô cùng bấn loạn bởi hiện tượng quái dị đó. Y không khỏi bối rối lúng túng. Chính vào lúc Quân Tùng gần như bất lực thì Quân Bình lướt người tới. Chàng dụng thiết phiến, xòe to như cánh bướm, phạt ngang vào phía trước hữu thủ của Quân Tùng.

Thiết phiến vừa phạt ngang thì Hấp Tinh Đại Pháp của Đà Nhân liền bị hóa giải. Quân Tùng vừa thoát khỏi Hấp Tinh Đại Pháp của Đà Nhân Bất Di Mạng liền thối lui ba bộ, nhìn lão chằm chằm. Sự bối rối và lúng túng khiến cho trán Quân Tùng lấm tấm mồ hôi.

Quân Bình án ngữ trước mặt lão Đà Nhân Bất Di Mạng. Chàng từ tốn nói:

- Tại hạ mới chính là Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình. Người mà lão đang muốn tìm.

Đà Nhân Bất Di Mạng nhìn Quân Bình. Đôi mắt lộ của lão như đóng đinh vào cây thiết phiến trên tay Quân Bình.

Quân Bình nhìn lão nói:

- Lão chắc nhận ra chiếc thiết phiến này chứ ?

- Lão phu nhận ra. Nó chính là di vật như bóng với hình của Thiết Phiến Ngọa Long Tiên Sinh Gia Cát Thượng Quan.

- Lão đã nhận ra rồi thì tất đoán chắc tại hạ là Hạ Quân Bình ?

- Tất nhiên là lão phu nhận ra người.

- Hấp Tinh Đại Pháp của lão rất lợi hại nhưng chưa thể buộc tại hạ phải chết như một cành cây trên sa mạc đâu.

Đà Nhân ve cằm nói:

- Nếu người không muốn chết như một cành cây khô thì lão phu có một cách.

- Cách gì ?

- Lão phu sẽ dụng Hấp Tinh Đại Pháp hấp thụ Tiên Thiên Khí Công nhưng vẫn để lại cho người một cái mạng. Đó là cách hay nhất.

Quân Bình lắc đầu nói:

- Thần tăng Đại Minh truyền thụ Tiên Thiên Khí Công cho tại hạ không phải là để giao lại cho lão.

- Người đã nói vậy thì buộc lão phu phải ra tay.

Đà Nhân Bất Di Mạng dứt lời liền lạng người dẫn tới một bộ. Một lần nữa, song thủ lại vươn ra thì triển Hấp Tinh Đại Pháp. Trong khi lão thi triển Hấp Tinh Đại Pháp thì Quân Bình trụ tấn, xoè thiết phiến đỡ lấy luồng hấp lực từ đôi song thủ của đối phương.

Hai người không chạm chưởng nhưng thực tế thì bên trong cả hai đang thi thố nội lực để phân cao thấp. Nếu lão Đà Nhân dụng Hấp Tinh Đại Pháp để hút lấy chân nguyên của đối phương thì bên đây Hạ Quân Bình như có một tấm áo khí công che chắn, tạo thành một bức vách kiên cố, vững chãi, không để cho Hấp Tinh Đại Pháp của lão Đà Nhân đắc dụng.

Đôi cước pháp của Đà Nhân Bất Di Mạng từ từ lúc dần xuống sàn gạch trong khi bên này gạch như nổi lên dưới đế giày Hạ Quân Bình. Hiện tượng đó khiến Quân Tùng cứ ngỡ người ra nhìn.

Nếu Quân Bình vẫn giữ được vẻ bình thản thì ngược lại, lão Đà Nhân đã bắt đầu xuất hạn qua thời gian giao thủ nội lực với chàng. Sự kỳ diệu đó càng khiến Quân Tùng ngạc nhiên hơn. Ý nghĩ thầm:

“Hạ đại ca có tuyệt thế võ công mà không lộ ra cho mình biết.”

Ý nghĩ vừa trôi qua trong đầu Quân Tùng thì diễn biến của cuộc giao đấu nội lực xảy ra chỉ trong chớp mắt. Đà Nhân Bất Di Mạng thoát cau mày, rồi bất thành linh cúi mọp người đến trước, miệng thì thốt:

- Bất Di Mạng đây.

Giọng nói khẳng khái, đầy vẻ tự tin của lão Đà Nhân đập vào thính nhĩ Quân Tùng và Quân Bình nhưng họ chẳng hiểu được ý nghĩ câu nói đó. Nếu Quân Bình và Quân Bình còn nhớ ngẩn với câu nói đó thì Thiên Cơ hốt hoảng ra mặt. Cái danh Đà Nhân Bất Di Mạng nàng đã nghe nhiều trên giang hồ. Một khi lão đã xuất thủ thì chưa một ai giữ được mạng cả. Những người chết thì chẳng thể nói lại là họ chết bởi tuyệt kỹ gì của lão Đà Nhân mà chỉ để lại một cái xác lơ lửng như một tổ ong thối rửa lâu ngày.

Thiên Cơ vừa nghe nói, vội cảnh báo:

- Hạ huynh...

Cùng với tiếng thét cảnh báo của nàng, khối gù trên lưng lão Đà Nhân đột ngột phát nổ. Ngay sau tiếng nổ khô khốc nghe như tiếng vỗ tay đó thì có ngọn quái phong thổi tới đem theo luồng chu sa óng ánh chụp tới thân ảnh của Hạ Quân Bình.

Quân Tùng trở mắt nhìn, miệng há hốc:

- Hê...

Quân Tùng chỉ thốt được bấy nhiêu thì văng chu sa từ khối gù trên lưng lão Đà Nhân đã chụp tới Quân Bình. Sự biến này hoàn toàn bất ngờ. Đến lúc này Thiên Cơ mới hiểu vì sao những đối thủ của lão Đà Nhân phải chết mà chỉ để lại cái xác nhăm nhở lơ lửng như tổ ong.

Nàng lo lắng nhưng không biết Quân Bình có thoát hiểm được hay không bởi thủ đoạn của lão Đà Nhân Bất Di Mạng quá ư tàn nhẫn.

Kihi văng chu sa thổi đến thân hình thì Quân Bình vẫn kịp nhận ra thủ đoạn sát tử tàn độc và nham hiểm của đối phương.

Lão Đà Nhân dụng Hấp Tinh Đại Pháp cốt như một cái bẫy để đối phương dụng nội lực khống chế lại Hấp Tinh Đại Pháp của lão, rồi nhân đó lão mới dụng tới thủ đoạn phát tán chu sa, mượn nội lực của đối phương mà giết đối phương. Tất cả chỉ diễn ra trong một chớp mắt.

Khi văng chu sa tẩm kịch độc chụp tới Hạ Quân Bình thì cây thiết phiến trong tay chàng liền vũ lộng phạt ngang về phía trước. Từ ngọn thiết phiến, một đạo khí kinh mãnh liệt tựa như một cơn giông bất thần xuất hiện phủ tới văng chu sa.

Văng chu sa kịch độc như lớp bụi bị thổi ngược trở lại lão Đà Nhân trong khi lão đang phẫn chấn bởi đoạn chắc Hạ Quân Bình cũng chẳng khác gì những kẻ đã bỏ mạng bởi tay lão.

Văng chu sa thổi ngược trở lại khiến Đà Nhân Bất Di Mạng giật mình hốt hoảng. Lão buộc miệng thốt:

- Oi...

Tiếng thốt còn chưa tan khỏi hai vành môi dày và rộng của lão thì chu sa đã như bầy thiêu thân lao rầm rập vào thân pháp lão.

Đà Nhân Bất Di Mạng thét lên:

- Chết ta rồi.

Lão thối bộ luôn hai bước nhưng chưa kịp lấy lại thế chân trụ thì ngọn thiết phiến đã đến. Mũi thiết phiến đã điểm vào yết hầu lão chỉ với một lần xê mình, lắc tay của Hạ Quân Bình.

Lão Đà Nhân ngậy người. Mặt lão đã gớm ghiếc, giờ đây bị chu sa hủy hoại thì càng gớm ghiếc hơn. Mặc dù hứng trọn ngọn độc thủ của mình nhưng cái bàng hoàng hiện lên trên mặt lão chính là thủ pháp thần kỳ, quán tuyệt của Hạ Quân Bình.

Quân Bình lạnh nhạt nói:

- Lão muốn chết hay muốn sống ?

Hai vành môi đầy của lão Đà Nhân mấp máy một lúc rồi mới thốt thành lời:

- Muốn sống.

- Đáng lý ra lão phải chết nhưng tại hạ vẫn cho lão một cơ hội để được sống dặng chuộc lại những gì mà lão đã gây ra.

- Được. Lão phu nhận của người món nợ này. Nếu có dịp lão phu sẽ trả.

Quân Bình hạ tay xuống. Chàng nhìn thẳng vào mặt Đà Nhân.

Buông một tiếng thở dài, Đà Nhân Bất Di Mạng mới quay lưng thoát chạy ra ngoài. Quân Bình nhìn lại Thiên Cơ và Quân Tùng.

Quân Tùng nói:

- Với một lão đại ma đầu gian ác như vậy, sao đại ca để cho lão ra đi ? Chẳng khác nào di họa sau này.

- Huynh biết mình phải làm gì.

Quân Tùng xoa tay:

- Đệ không ngờ võ công của đại ca quán tuyệt như vậy mà huynh lại giấu đệ. Nếu hôm nay không được chính mắt thấy đại ca thi triển tuyệt học của sư tôn thì đệ vẫn còn nghĩ huynh chỉ là một thư sinh trói gà không chặt. Cùng lắm chỉ là tiểu tướng số mà thôi.

- Nếu không có được chiếc thiết phiến này thì huynh đúng như đệ nói đó.

- Võ công tuyệt nghệ của huynh là từ chiếc thiết phiến này ư ?

Quân Bình gật đầu:

- Huynh vốn đã được thần tăng Đại Minh truyền thụ Tiên Thiên Khí Công nhưng để phát huynh được chân nguyên thuần dương đó thì phải nhờ đến khẩu quyết ghi trong thiết phiến của sư tôn. Sư tôn để lại cho huynh ba chiêu để có thể tự mình bước vào Đền Thiêng.

Quân Tùng cao hứng hỏi:

- Ba chiêu của sư tôn để lại cho huynh chắc phải vô song lắm. Đó là những chiêu gì vậy ?

- Nhất Phiến Di Tình, Nhị Phiến Di Thương, Tam Phiến Đoạn Sát. Sư tôn muốn huynh phải uyên thâm ba chiêu này để vào Đền Thiêng. Không biết trong Đền Thiêng có gì mà sư tôn cẩn trọng dặn dò huynh như thế.

- Học võ công để vào Đền Thiêng thì chứng tỏ trong đó có cao thủ ẩn danh chờ sẵn.

- Dù có cao thủ mai phục thì huynh cũng phải vào.

- Hạ huynh. Bây giờ chúng ta phải làm gì ?

- Đến Võ Đang rồi thẳng tiếng Đền Thiêng.

- Đi ngay chứ ?

Quân Bình gật đầu.

Thiên Cơ hỏi:

- Thiếu Khinh Luân ở đây bất tiện rồi. Chúng ta nên đưa y về Võ Đang luôn.

- Để đệ sắp xếp cho.

- Đệ hãy mau chuẩn bị hành trang. Chúng ta lên đường ngay bây giờ.

Quân Tùng gật đầu rồi lẩn nhanh ra khỏi phòng. Quân Tùng vừa bước ra khỏi phòng chưa được bao lâu thì đã vội vã quay trở lại với vẻ mặt hốt hải.

Thấy vẻ mặt Quân Tùng lộ ra những nét hốt hoảng, Quân Bình hỏi:

- Dương đệ. Chuyện gì vậy ?

Quân Tùng hồi hải nói:

- Hạ huynh... Vi cô nương. Xuống dưới xem... khủng khiếp quá.

Thiên Cơ cau mày:

- Dương công tử thấy gì ?

- Người ta định đưa đám tang cho cả đám chúng ta và cả gã đạo sĩ Võ Đang kia.

- Có chuyện đó sao ?

- Họ đã chuẩn bị tất cả phía dưới nhà rồi.

Quân Bình nhìn qua Thiên Cơ. Nàng khẽ gật đầu ra hiệu cho Quân Bình.

Thiên Cơ nhìn lại Quân Tùng:

- Dương công tử giúp chúng tôi đưa Thiếu Khinh Luân đi được không ?

- Đệ rất muốn rời khỏi cái chỗ hắc ám này. Sao mà đi đâu cũng gặp quỷ gặp ma hết.

Quân Tùng bước đến xốc Thiếu Khinh Luân vác lên vai. Y hồi thúc Quân Bình:

- Đại ca. Chúng ta đi thôi.

Thấy vẻ vội vàng của Quân Tùng, Thiên Cơ biết y đang hốt hoảng như thế nào. Nhưng chuyện gì khiến Quân Tùng phải hốt hoảng như vậy ?

Khi mọi người xuống đến bên dưới lỗ điểm thì Thiên Cơ mới biết vì sao Quân Tùng lại có vẻ hốt hoảng khẩn trương như vậy. Khắp gian tiền sảnh rải đầy những giấy vàng mã nhuộm đỏ máu.

Thiên Cơ nhìn qua Quân Bình rồi quay sang Quân Tùng, từ tốn nói:

- Chỉ có mấy tờ giấy vàng mã thế này mà Dương công tử lại hốt hoảng ư ?

Quân Tùng chỉ ra ngoài cửa:

- Ở... ở ngoài nữa đó.

- - - 000 - - -